



ת"ד 4826/08/18 - מדינת ישראל נגד אלנה צרנצקי

בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע

ת"ד 4826-08-18 מדינת ישראל נ' צרנצקי
תיק חיצוני: 153771/2017

בפני	כב' סגן הנשיאה, השופט אלון אופיר
מאשימה	מדינת ישראל ע"י לשכת תביעות תנועה נגב
נגד	
נאשמים	אלנה צרנצקי ע"י ב"כ עו"ד יוספי

גזר - דין

הנאשמת הורשעה על פי הודאתה בביצוע עבירות הכוללות גרימת תאונה כתוצאה מנהיגה בחוסר זהירות ואי מתן זכות קדימה לרכב אחר עת פנתה שמאלה בצומת (להלן - התאונה).

המדובר באירוע אשר התרחש לפני כשנתיים וכתוצאה מהתאונה נגרמו לנוסעת מרכב המעורב חבלות קשות כמתואר בהרחבה בכתב האישום.

הנאשמת לקחה אחריות מלאה על מעשיה, הביע חרטה עמוקה על חוסר זהירותה בפרשה זו וביום 1.4.19 טענו הצדדים בפני לעונש באופן פתוח.

המדינה טענה לענישה מחמירה הכוללת רכיב של מאסר לצד פסילה ארוכה של רישיון נהיגת הנאשמת.

לשיטת המדינה, אף שהנאשמת רופאה נורמטיבית לחלוטין ללא כל עבר תעבורתי משנת 2013, חומרת הפגיעה של הנוסעת ברכב המעורב מצדיקה ענישה ברף העליון של מתחם העונש הרלוונטי לנסיבות.

המדינה ציינה בטיעוניה כי מצבה של הנפגעת (לפי עדכון שקיבלה מבני משפחתה) עדיין אינו טוב, היא עברה מספר ניתוחים, היא נזקקת לתמיכה רציפה של בני משפחתה ולפניה עוד שיקום ארוך.

מנגד, טען ב"כ הנאשמת כי האירוע נשוא פרשה זו אינו מעיד על מסוכנות חריגה מנאשמת ספציפית זו. הנאשמת פנתה שמאלה ובחוסר זהירות רגעי לשבריר שנייה, לא שמה לב לנוכחות רכב אחר בדרך שמולה. אין המדובר באי ציות לאור אדום, או לנהיגה פרועה שלה.

הנאשמת עצמה רופאה במקצועה שרוב יומה מוקדש לעבודה עם חולים סופניים. הוצגו לבית המשפט מסמכים שונים התומכים בטיעוני ההגנה לפיהם עבודת הנאשמת מחייבת ניידות לבית החולים הסופניים על בסיס יומי, ובנסיבות אלה



התבקש בית המשפט להימנע מכל רכיב ענישה הכולל מאסר ובנוסף התבקשתי להסתפק בפסילת רישיון קצרה שלא תעלה על 3 חודשים עם אפשרות סיווג הפסילה לרכב טיפולי.

דין וגזירת הדין -

מידת הפגיעה בערך חברתי מוגן

קדושת החיים וזכותו של כל אדם הנע בדרכים כי אחר לא יפגע בשלמות גופו ובריאותו הינן ערכים חברתיים אשר נפגעו כתוצאה מהתנהגות הנאשמת בפרשה זו.

הנאשמת פנתה מנתיב נסיעתה שמאלה, לא ראתה את הרכב המעורב המגיע ממול, לא נתנה לאותו הרכב זכות קדימה, וכתוצאה מכך נגרמו לנוסעת ברכב המעורב חבלות קשות מאד כמתואר בכתב האישום.

רף הפציעות החמורות שנגרמו בתאונה זו, מעלה את מידת הפגיעה בערכים המוגנים לעיל לרף גבוה בפרשה זו.

קביעת מתחם הענישה -

סקירת פסיקה רלוונטית:

בעפ"ת (ב"ש) 60802-07-13 **מדינת ישראל נ. חנן אחרר**, נקבע כי מתחם העונש ההולם בעבירה בה רף הרשלנות גבוה והפציעות חמורות, אינו יכול להסתכם בשנתיים פסילה של רישיון הנהיגה אלא אמור להיות חמור יותר.

לשיטת בית המשפט בפרשת אחרר, על הענישה לכלול את הנסיבות האישיות האפשריות ובין היתר, שקילת עברו התעבורתי של הנאשם הספציפי.

"לא ניתן לומר שנאשם שהורשע בגרימת תאונה חמורה ברף רשלנות גבוה, ולחובתו הרשעות קודמות רבות, מקסימום הפסילה שניתן יהיה להשית עליו הוא שנתיים בלבד."

לפיכך קבע בית המשפט כי רף הענישה יכול לעמוד על מספר שנים בהתאם לנסיבות התאונה ותוצאותיה.

באותו עניין התקבל הערעור על גזר הדין ובית המשפט קבע את תקופת הפסילה על 18 חודשים.

בית המשפט הסביר את החובה לגזור תקופת פסילה מוחשית בהתחשב ברף הרשלנות הגבוה ובעובדה כי התאונה התרחשה על מעבר חציה ונגרמו פציעות קשות לשני בני אדם.

בעפ"ת (ב"ש) 6895-03-12 לריסה לזנוביץ נ. מ"י קבע בית המשפט כי שיקולי בית המשפט קמא בגזירת העונש עת נבחנו תוצאותיה הקשות של התאונה, הסבל שנגרם לנהגת הרכב המעורב, ומאידך עברה התעבורתי הנקי של



הנאשמת וכן רף הרשלנות שאינו גבוה, ("טעות רגעית בהיסח הדעת אשר הביא לאובדן שליטה על הרכב") כל אלה הינם שיקולים רלוונטיים לקביעת הענישה.

בית המשפט המחוזי קבע כי עונש פסילה של 24 חודשים, כאשר דובר בחבלות הכוללות שברים בכל הגוף ואשפוז של מספר ימים כולל שיקום אורתופדי, הינו עונש החורג מהרף הראוי בנסיבות ולפיכך נקבעה תקופת הפסילה על 17 חודשים.

בעפ"ת (ב"ש) 7554-06-13 שני אורנשטיין נ. מ"י קבע בית המשפט המחוזי את עונש הפסילה על 12 חודשים. בפרשה זו דובר על נסיעה אחורנית במגרש חניה וגרימת חבלות הכוללות שברים בעצמות הירכיים והזקקות לניתוח ושיקום. בית המשפט קבע כי בבחינת רף הרשלנות הספציפי לא היה מקום להעלות את עונש הפסילה לסף העליון של המתחם.

בפרשה זו הייתה הנאשמת נהגת חדשה.

עפ"ת (ב"ש) 11367-10-13 -

בית המשפט המחוזי קבע כי באיזון בין כלל השיקולים, מחד רף הרשלנות הגבוה ותוצאות התאונה הקשות, ומאידך עברה הנקי של הנאשמת ונסיבות האירוע המיוחדות, 10 חודשי פסילה אינם עונש החורג מהמתחם או נמצא ברף גבוה יתר על המידה אלא עונש הולם לחלוטין, כלשון בית המשפט המחוזי. בפרשה זו נגרמו חבלות להולכת רגל בדמות שבר ריסוק בברך שמאל, ניתוח ואשפוז ושיקום, הולכת הרגל נאלצה להתנהל מספר חודשים עם כיסא גלגלים ולאחר מכן עם קביים.

בעפ"ת (נצרת) 41397-12-13 -נגזרו 11 חודשי פסילה בפועל, תחת 4 שנות פסילה שגזר בית המשפט קמא בגין חבלות של שברים באגן, באחת הצלעות, בזרוע, בגלילי אצבעות ובכף הרגל וכן שברים בצלעות לנוסע נוסף.

בעפ"ת (ת"א) 24519-02-15 נגזרו 11 חודשי פסילה תחת רכיב מאסר שבוטל בגין גרימת חבלות קשות לנהג אופנוע מעורב, אשר איבד את רגלו בתאונה.

בעפ"ת (ח"י) 36094-10-11 **רוקסנה שטרית נ. מ"י** קבע בית המשפט המחוזי את עונש הפסילה על 11 חודשים, כאשר גם שם דובר בפגיעה אגב סטייה מנתיב נסיעה בהולכות רגל לה נגרמו שברים בחוליות הגב, דימומים פנימיים במוח ונזקקה לאשפוז, ניתוחים רבים, השתלות עור ושיקום.

בפרשה זו גזר בית המשפט קמא על הנאשמת עונש פסילה למשך 5 שנים.

בית המשפט המחוזי סבר כי בית המשפט קמא חרג באופן קיצוני מרף העונש ההולם וקבע כי בשקילת כל השיקולים לקולה ולחומרה ראויה תקופת פסילה בת 11 חודשים.



ברע"פ 1420/13 **איגור זורקובסקי נ. מ"י** נותרה על כנה ענישה של 7 חודשי פסילה בפועל, בגין גרימת תאונת דרכים תוך גרימת חבלות של ממש להולכת רגל בדמות שברים בכף רגלה.

רף הרשלנות בפרשה זו -

אין חולק כי הנאשמת נהגה רכבה בחוסר זהירות, אך המדינה עצמה לא ייחסה לנאשמת מצב של נהיגה בקלות ראש בניגוד לסעיף 62(2) בפקודת התעבורה. לנאשמת יוחסה במקור התנהגות המשתקפת בתקנה 21(ג) בתקנות התעבורה - חוסר זהירות ברף התחתון אל מול קלות ראש.

הנאשמת כשלה לשבריר שנייה עת לא הבחינה ברכב המגיע מולה ולו נתונה הייתה זכות הקדימה.

לא מיוחסת לנאשמת נהיגה במהירות מופרזת, לא יציאה לעקיפה מסוכנת, לא הימצאות תחת השפעת אלכוהול או חומר אחר משנה תודעה, ולמעשה למעט עצם הפנייה ללא מתן זכות הקדימה ממצא את הכשל שבהתנהגותה.

על פניו המדובר בחוסר תשומת לב רגעית למתרחש בדרך אשר הוביל לפנייה אגב אי מתן זכות הקדימה ולרכב המעורב, להתנגשות עם הרכב שהגיע ממול ולתוצאות הקשות מאד של התאונה ביחס לנוסעת, הגב' חטואל, שישבה ברכב המעורב.

אני סבור כי רף הרשלנות בפרשה זו הינו רף נמוך עד בינוני.

בהתאם לפסיקה שהוצגה לעיל על רקע רף הרשלנות אותו קבעתי לעיל אני קובע כי מתחם הענישה בפרשה זו יחל ברכיב של מאסר מותנה ויגיע עד ל- 3 חודשי מאסר, זאת ביחס לרכיב המאסר.

אני קובע כי רכיב פסילת רישיון הנהיגה יחל ב- 4 חודשי פסילה בפועל ויגיע עד ל- 24 חודשי פסילה.

קביעת העונש ההולם ביחס למתחם הענישה אשר נקבע:

נסיבות התאונה ורף הרשלנות:

כאמור לעיל, אין המדובר ברשלנות חריגה בפרשה זו.

חוסר הזהירות של הנאשמת רגעי, לא מיוחסת לה התנהגות אותה ניתן להגדיר כבריונות כבישים, ולמעט חוסר תשומת הלב הרגעי, אין לחובת התנהגות נוספת התורמת להעלאת רף הרשלנות.

תוצאות הרשלנות/חוסר הזהירות:

כתוצאה ישירה מחוסר זהירות הנאשמת נגרמו לנוסעת ברכב המעורב חבלות גוף קשות מאד.



למען האמת, אלמלא חבלות קשות אלה, סביר כי ברף רשלנות נמוך עד בינוני, ובהעדר כל עבר תעבורתי, הייתה מסתיימת פרשה זו בענישה קלה מאד שספק אם הייתה כוללת רכיב של פסילה בפועל.

אלא, כאשר בתאונות דרכים עסקינן, גם אם תוצאת התאונה אקראית ואין לה קשר ישיר לדרך התנהגות הנהג, שכן אותה התנהגות ממש יכולה להניב פגיעה קלה ומנגד פגיעה קשה מאד, רף החבלות שנגרמו בפועל מכתיב את רף הענישה.

יש הטוענים כי המדובר בחוסר צדק לקבע רף ענישה בהתאם לרף חבלות שהוא בדרך כלל מקרי ואין לו זיקה ישירה לרף הרשלנות, אך בית המשפט העליון וגם המחוקק יצרו זיקה ישירה בין הענישה שתיגזר לעוצמת החבלות להן גרם הנאשם.

יוצא כי רף החבלות בפרשה זו אינו מאפשר ענישה קלה כפי שעותרת ההגנה, וקמה חובה הנובעת מתוצאות התאונה להחמיר ביחס לחלק מרכיבי הענישה כדי לענות על עקרון ההלימה הקבוע בחוק.

נסיבות שאינן קשורות בתאונה עצמה -

הנאשמת גרושה ואם לבת אותה היא מגדלת לבדה במשך שנים ארוכות.

בעיסוקה הנאשמת רופאה שהתמחותה טיפול בחולים סופניים.

אין המדובר ברפואה "שגרית" אלא בסוג ייחודי של פעילות רפואית המחייבת הגעה יומיומית לבית החולים הסופניים, סיוע להם ולמשפחתם בתקופה הקשה ביותר לחולים ולמשפחתם.

טענות ההגנה בתחום זה גובו במסמכים המאשרים טיעונים אלה (וביניהם אף מכתבי תודה ממשפחות שטופלו ומטופלות על ידי הנאשמת).

לנאשמת עצמה, שהיא נהגת ותיקה, אין כל עבר תעבורתי ולמעשה העבירות שבפרשה זו הן העבירות הראשונות שביצעה.

המדובר בנהגת זהירה בדרך כלל, ואין בהתנהגותה הקודמת לתאונה זו כדי להעיד על מסוכנות הנשקפת ממנה.

הנאשמת הודתה ולקחה אחריות מלאה על מעשיה ללא כל תירוץ, ללא כל הסדר עם המדינה וללא כל תיקון של כתב האישום לטובתה.

במהלך הטיעונים לעונש הסבירה הנאשמת כי לאחר התאונה רצתה לסייע לנפגעת אך בני משפחתה כעסו עליה מאד וצעקו עליה. בשל החשש ממשפחת הנפגעת היא לא הגיעה לביתה להתנצל אישית, אך בבית המשפט ולפרוטוקול, הביעה הנאשמת צער עמוק על שגרמה לנפגעת, הציע לעזור לה בכל דרך שתבקש ואיחלה לה בריאות טובה.

התרשמתי כי הנאשמת מביעה צער עמוק וכנה על שגרמה בתאונה זו.



שקלתי את כלל השיקולים לחומרה ולקולה בפרשה זו.

מצד אחד המדובר בתאונה עם תוצאות קשות מאד לגברת חטואל שמן הסתם תתמודד עם פציעותיה עוד שנים ארוכות, וכל ענישה שתיגזר בפרשה זו לא תקל על כאביה ולא תשפר את מצבה.

מצד שני, המדובר בחוסר זהירות רגעי שהוביל לתוצאה הקשה, כאשר מי שגרם לה היא רופאה המקדישה את חייה טיפול בחולים סופניים ואין לה כל עבר תעבורתי חריג.

אני סבור כי תמהיל ענישה הכולל רכיב של מאסר מותנה לצד פסילה מוחשית של רישיון הנהיגה יענה על עקרון ההלימה בפרשה זו על רקע מתחם הענישה אותו קבעתי לעיל.

אין הצדקה בעיני לרכיב של מאסר בפועל כאשר רף הרשלנות נמוך וכאשר אין לנאשמת כל עבר תעבורתי וכאשר היא הודתה ולקחה אחריות מלאה.

יש הצדקה לפסילה של רישיון הנהיגה לתקופה מוחשית אשר תשקף את רף החבלות הקשות להן גרמה הנאשמת, אך גם תקופה זו של פסילה צריכה להיות מידתית ולשקף את האינטרס הציבורי כי נאשמת זו תמשיך לשרת את קהילת החולים סופניים בהם היא מטפלת.

בתיקים רבים מסוג זה נגזרת ענישה הכוללת רכיב של שירות למען הציבור.

נאשמת זו עוסקת בשגרה בטיפול ובמתן שירות לציבור חולים המצויים בשעותיהם הקשות ביותר.

אני סבור כי נכון יהיה תמהיל ענישה אשר ייקח בחשבון נתון חשוב זה כך שמצד אחד תבוא הנאשמת על עונשה ומצד שני הפגיעה בציבור מטופליה תהיה הקטנה ביותר האפשרית.

לפיכך הנני דן את הנאשמת לעונשים הבאים:

א. במקום קנס למדינה, הנאשמת תשלם פיצוי כספי לנפגעת בתאונה זו, הגב' חטואל סול שפרטיה בכתב האישום וזאת בסך של 5000 ₪ תוך 150 יום מהיום.

אדגיש כי פיצוי זה אינו קשור לכל פיצוי כספי אחר לו זכאית הנפגעת מכח חוק הפיצויים לנפגעי תאונות דרכים וסכום זה בא בנוסף לכל פיצוי אחר לו היא זכאית.

ב. הנני פוסל את הנאשמת מלקבל או מלהחזיק את רישיון הנהיגה לתקופה של 11 חודשים.

רישיון הנהיגה יופקד תוך 90 יום מהיום במזכירות בית המשפט ואם לא תעשה כן תחשב



הנאשמת פסולה מלנהוג אך פסילתה לא תימנה.

בתום 60 יום מיום שיפוקד רישיון נהיגתה במזכירות תסווג הפסילה כך שלא תחול על נהיגת רכב מ.ר.
45-093-80 בלבד וזאת לצורך ביצוע פעולות רפואיות עבור מטופליה.

ג. הנני פוסל את הנאשמת מלקבל או מהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 6 חודשים וזאת על תנאי למשך
3 שנים.

ד. הנני גוזר על הנאשמת 4 חודשי מאסר אשר ירוצו במידה והנאשמת תבצע ותורשע בביצוע עבירה של
גרימת תאונה בה נגרמו חבלות של ממש כתוצאה מנהיגה בקלות ראש וזאת תוך 2 שנים מהיום.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

ניתנה היום, כ"ג ניסן תשע"ט, 28 אפריל 2019, בנוכחות הצדדים.